

[Victor Larsen.]

det Landbrug, som afleverer, men blankt gaar med til, at alle Besætninger faar, at der sker en Fordeling efter Koantallet, saa synes jeg ærlig talt, at det ærede Medlem med særdeles god Samvittighed kunde standse her. Der er efter min Mening slet ingen Rimelighed i at gaa videre med Hensyn til dette Spørgsmaal.

N. P. Andreasen: Den højtærede Landbrugsminister nævnte, at der var nogle, særlig smaa Brug, der ikke havde faaet afleveret. Jeg har hørt noget derom, og jeg vil gerne henstille til den højtærede Minister, at man tager meget varsomt paa disse Smaabrug. Sagen er nemlig den, at det foregaaende Aar havde de ikke Ombytningspligt for deres Rug, og jeg kunde tænke mig, at der er en Del af disse Brug, det er smuttet for i Aar, saaledes at de ikke i Tide har faaet ombyttet. Jeg har hørt, at man nu rejser baade Sag og alt muligt imod dem, og det vil jeg meget gerne have man ikke gør, for jeg tror, der foreligger noget, som kan undskylde dem.

Med Hensyn til Frihandelskornprisen er jeg helt enig med det ærede Medlem Hr. Bording i, at det er dem med de gode Avlsbesætninger, der har været nødsaget til at købe Kornet for i det hele taget at holde disse Besætninger i den Form, som saadanne Besætninger skal holdes i. Naar jeg har noget imod Frihandelskornprisen, er det, fordi den er blevet benyttet til at sætte Priserne op mange andre Steder end netop inden for Landbruget. Jeg har Gang paa Gang, naar jeg har trukket det frem i Forhandlingerne, sagt, at man skulde være varsom med denne Frihandelskornpris, fordi man inden for andre Dele af Befolkningen er tilbøjelig til, naar man regner ud, hvordan de økonomiske Forhold ligger, saa at regne med Frihandelskornprisen i Stedet for at se paa de virkelige Forhold.

Maa jeg dernæst sige til det ærede Medlem Hr. Bording, at jeg skal kun være glad, hvis han kan skaffe os nogle flere Tønder Korn af dem, der bliver indført her til Landet. Jeg vil ogsaa gerne indrømme, at det ærede Medlem har udvist en vældig Forhandlingsdygtighed, medens han var Landbrugsminister; men jeg tvivler nu alligevel om, at han havde kunnet føre dette igennem ved de Forhandlinger, vi har haft i Aar, for der er lige godt den Ting at sige til det, at naar vi faar 100 000 t til en Pris af 27 Kr. 50 Øre, saa siger man fra andre Sider: Ja, men det maa vi levere, og saa vil I ogsaa have det Korn, som

kommer ind! Derfor har jeg ikke kunnet modsætte mig Bestemmelsen om det Korn, som indføres, for jeg vilde hellere være sikker paa Tildelingskornet og saa til Gengæld lette Afleveringspligten med det, der blev indført. Men lad os nu se, hvad det ærede Medlem kan opnaa.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri

(*Erik Eriksen*): Jeg maa i Anledning af det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasens Henstilling vedrørende de smaa Brug sige, at der er ikke Tale om, at man farer frem med Ild og Sværd eller noget i den Retning, og jeg for mit Vedkommende er ogsaa opmærksom paa, at der kan være mange Ting, der spiller ind. Paa den anden Side skal det fastslaas, at som Situationen er, har man Pligt til at aflevere eller faa ombyttet sit Brødkorn med Foderkorn.

Maa jeg, idet jeg i øvrigt ikke skal forlænge Diskussionen, blot gentage, at der er ikke noget, der tyder paa Import af Korn, tværtimod. Det er utvivlsomt rigtigt, at det Frihandelskorn, vi har, fortrinsvis bruges af de mindre Brug, Gaardmandstypen, som har Avlsbesætninger, hvor man med Fordel mener at kunne anvende det. Det var det, jeg sagde i mit første Indlæg: at vi har i hvert Fald den Sikkerhed, naar Forholdet er, som det er nu, at Frihandelskornet bliver brugt der, hvor man mener man med Fordel kan bruge det. Vi maa ikke glemme, hvordan Situationen har været under hele Krigen. Jeg synes, det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen har sagt det rigtigt. Da Tilførslerne hørte op, havde Situationen for det mindre Landbrug været katastrofal, hvis vi ikke havde faaet Kornlovgivningen, som jeg skal være den første til at yde min Forgænger i Embedet den allerstørste Kompliment for. Forholdet havde været fortvivlet, hvis man ikke havde faaet denne Lovgivning, for den byggede ogsaa paa, at man viste Resignation fra de store Brugs Side, og denne Resignation gav sig Udtryk i, at man var villig til at bære Byrden i Fællesskab.

Nu er vi naaet frem til Dagen i Dag, hvor vi kan haabe eller ønske, hvordan man nu vil sige det, at det er sidste Gang, vi gaar til en Lovgivning som denne. Denne Lovgivning afvikler vi paa den Maade, at vi siger: Husmændene skal fortsat være sikret deres 100 000 t til gammel Pris, men naar det saa er sagt, maa man vel ogsaa kunne forstaa det Ræsonnement, som de øvrige Dele af Landbruget, der ikke faar Tildelingskorn og altsaa skal aflevere, kommer med: at disse Brugstørrelser ikke